

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 25 sierpnia 2023 r.

Poz. 6318

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NPII.4131.1.827.2019 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 17 sierpnia 2023 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 40 ze zm.)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr LIX/919/2023 Rady Miasta Wiśla z dnia 13 lipca 2023 r. w sprawie przyjęcia regulaminu porządkowego dla terenu przy Willi Beskid w Wiśle, w całości – jako niezgodnej z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym (dalej jako: ustawa) w związku z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 13 lipca 2023 roku Rada Miasta Wiśla podjęła uchwałę Nr LIX/919/2023 w sprawie przyjęcia regulaminu porządkowego dla terenu przy Willi Beskid w Wiśle, stanowiącego załącznik do uchwały.

Jako podstawę prawną do podjęcia uchwały Rada wskazała między innymi art. 40 ust. 2 pkt 4 oraz art. 41 ust. 1 ustawy.

Uchwałę doręczono organowi nadzoru w dniu 18 lipca 2023 roku.

Podstawę prawną do podjęcia Regulaminu terenu przy Willi Beskid w Wiśle (rozumianego jako obiekt użyteczności publicznej) stanowi przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym. Przepis ten upoważnia organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego do wydawania aktów prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Charakter normatywny uchwały podjętej na podstawie tego przepisu stawia przed organem ją stanowiącym, szczególnie wymogi w zakresie formułowania w uchwale norm prawnych. Uchwała rady gminy, będąca aktem prawa miejscowego, jest bowiem jednocześnie źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze danej gminy, a zatem musi respektować unormowania zawarte w aktach wyższego rzędu (art. 87 ust. 2 Konstytucji).

Konstytucja w art. 94 stanowi, że akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania organów samorządu terytorialnego może być stanowione wyłącznie „na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie”, co jest równoznaczne z koniecznością formułowania norm prawnych uchwały ściśle w granicach upoważnienia ustawowego, bez redagowania w niej takich przepisów, które by te granice przekraczały. Podstawą aktu normatywnego o zewnętrznym oddziaływaniu – aktu prawa miejscowego – jest jego umocowanie w upoważnieniu ustawowym, czego konsekwencją jest realizacja przez organ stanowiący określonej normy kompetencyjnej ze ścisłym uwzględnieniem wytycznych zawartych w tym upoważnieniu. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK rok 2000, nr 5, poz. 141): „Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 Konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiemuś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do ustanawiania aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (...)”.

Powyższe oznacza, że wszystkie unormowania uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego muszą precyzyjnie realizować delegację ustawową i nie mogą swym zakresem przekraczać jej granic. W wyroku z dnia z 26 maja 1992 r. Naczelny Sąd Administracyjny podkreśla w tezie pierwszej, że *rady gmin stanowiące akty prawa miejscowego zgodnie z art. 40 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym winny treść swoich regulacji dostosować ściśle do zakresu przyznanego im upoważnienia i przysługujących im kompetencji, wynikających z ich zadań, a w razie wątpliwości co do zakresu tego upoważnienia wyjaśnić te wątpliwości przez zastosowanie wykładni zawężającej* (sygn. akt SA/Wr 310/92, publ. „Wspólnota” 1993, nr 2, s. 21). Ustawodawca, wskazując w ramach art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy, iż rada gminy zobowiązana jest określić zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, wyznaczył czytelną granicę powierzonej kompetencji. Oznacza to, że uchwała, która jest aktem prawa miejscowego nie może zawierać postanowień, które wykraczają poza treść tego przepisu.

Analizując zakres przedmiotowy delegacji ustawowej nie znajduje uzasadnienia zawarcie w materii, o której mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy, przepisu regulacji pkt 2 Regulaminu *Zarządcą Obszaru objętego regulaminem jest Miejski Zespół Ekonomiczno-Administracyjny Szkół w Wiśle z siedzibą w Wiśle, ul. 1 Maja 66, 43-460 Wisła*.

Rada Miasta na podstawie powyższej regulacji omawianej ustawy nie jest upoważniona do wskazania administratora obszaru objętego regulaminem. Wyłącznie do kompetencji organu wykonawczego gminy (tu: Burmistrz) należy podjęcie decyzji, jaki podmiot będzie administrował ww. obszarem (czy burmistrz będzie samodzielnie zarządzał, czy też powierzy te zadania administratorowi) oraz jaki będzie zakres tych zadań i sposób ich realizacji. Zatem wskazanie przez organ stanowiący gminy zarządcy ww. obszaru w sposób istotny narusza prawo. Podsumowując, powyższej delegacji ustawowej nie można odczytywać jako upoważnienia do wskazania administratora ww. gminnego urządzenia użyteczności publicznej.

Rada Miasta formułując postanowienia uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego nie tylko nie może nimi wykraczać poza zakres ustawowego upoważnienia, ale i naruszać innych powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Stąd też – stosownie także do konstytucyjnej hierarchii źródeł prawa - akty prawa miejscowego nie powinny w żaden sposób regulować materii należącej do przepisów wyższego rzędu i tymi przepisami normowanej. Ponowne uregulowanie przez radę gminy materii ustawowej prowadzić może do sprzeczności z obowiązującym w tym zakresie przepisem ustawy, i to nie tylko w przypadkach, w których regulacje uchwały w sposób oczywisty normują określone zagadnienia wbrew obowiązującym przepisom prawa.

Dokonując oceny przepisów § 3 ust. 2, § 4 ust. 3 i § 5 Regulaminu należy stwierdzić, że nie znajdują one uzasadnienia w istniejącym upoważnieniu ustawowym.

Zgodnie z § 3 ust. 2 Regulaminu *Za bezpieczeństwo dzieci znajdujących się na Obszarze objętym regulaminem odpowiedzialność ponoszą rodzice lub opiekunowie. Za szkody wyrządzone przez dzieci odpowiadają rodzice lub opiekunowie*.

Z treści § 4 ust. 3 Regulaminu wynika, że *Zarządca nie ponosi odpowiedzialności za utratę lub uszkodzenie znajdujących się na Obszarze objętym regulaminem pojazdów lub rzeczy stanowiących ich wyposażenie, jak również nie odpowiada za rzeczy pozostawione w tych pojazdach oraz pozostawione inne przedmioty*.

Natomiast § 5 Regulaminu stanowi, że *1. Kto nie stosuje się do postanowień wynikających z niniejszego Regulaminu podlega karze grzywny*.

2. Postępowanie w sprawach o czyny określone w ust. 1 toczy się na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Zdaniem organu nadzoru, Rada Miasta, umieszczając w przedmiotowym Regulaminie postanowienia dotyczące odpowiedzialności prawnej, przekroczyła przyznane jej ustawą kompetencje w zakresie uregulowania aktem prawem miejscowego zasad korzystania z gminnych obiektów użyteczności publicznych. Użyte w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym pojęcie „zasady i tryb korzystania” determinuje kompetencję organu stanowiącego gminy do formułowania jedynie norm określających zasady prawidłowego postępowania i zachowania się przez korzystających z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Rada gminy nie jest upoważniona do wprowadzania do aktu regulaminowego jakichkolwiek przepisów ustalających swoiste zasady odpowiedzialności cywilnej i karnej w związku z korzystaniem z urządzeń na terenie tego obiektu (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 16 listopada 2011 r., sygn.

akt: IV SA/Po 672/11, wyrok WSA w Olsztynie z dnia 2 września 2010 r., sygn. akt: II SA/Ol 659/10, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Ustawodawca nie przyznał radzie prawa do przyjęcia – w drodze aktu prawa miejscowego – regulacji dotyczących odpowiedzialności prawnej, ani w ramach upoważnienia określonego art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, ani też na podstawie jakiegokolwiek innego obowiązującego przepisu prawa. Kwestie odpowiedzialności prawnej regulują akty wyższego rzędu i to w sposób kompleksowy. W przypadku wystąpienia zdarzenia czy szkody uruchamiającej odpowiedzialność danego podmiotu, to one będą miały bezpośrednie zastosowanie (przepisy kodeksu cywilnego lub kodeksu wykroczeń, czy karnego). Tym samym jakiegokolwiek próby stanowienia przez radę w akcie prawa miejscowego (tu: w Regulaminie) o odpowiedzialności materialnej, odszkodowawczej, czy karnej, stanowią istotne naruszenie prawa. Należy wyraźnie podkreślić, że – zgodnie z art. 40 ust. 4 ustawy – wyłącznie przepisy porządkowe, o których mowa w art. 40 ust. 3 ustawy, mogą przewidywać za ich naruszenie karę grzywny wymierzaną w trybie i na zasadach określonych w prawie o wykroczeniach. Dla ich wydania przez radę gminy muszą jednak zostać łącznie spełnione określone w tym przepisie przesłanki tj. mogą one zostać wydane wyłącznie w zakresie nieuregulowanym w odrębnych ustawach lub innych przepisach powszechnie obowiązujących, i tylko wówczas, jeżeli jest to niezbędne dla ochrony życia lub zdrowia obywateli oraz dla zapewnienia porządku, spokoju i bezpieczeństwa publicznego. Regulamin korzystania z gminnych obiektów i urządzeń, podejmowany na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 w żadnej mierze nie stanowi „przepisów porządkowych”, o których mowa powyżej. W związku z powyższym § 5 Regulaminu należy uznać za sprzeczny z art. 40 ust. 4 ustawy.

Niezależnie od zarzutu przekroczenia zakresu upoważnienia ustawowego, należy stwierdzić, że regulacje § 3 ust. 2, § 4 ust. 3 i § 5 Regulaminu godzą także w obowiązujący hierarchiczny system źródeł prawa, naruszając w ten sposób art. 87 Konstytucji. Stanowi to istotne naruszenie prawa i powoduje konieczność eliminacji z obrotu prawnego takich regulacji (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 15 marca 2007 r. sygn. akt II SA/Wr 745/06). Regulamin obiektu użyteczności publicznej powinien normować więc materię regulaminową w takim zakresie, w jakim nie czynią tego ustawy, a jego treść musi być z nimi zgodna. Należy bowiem podkreślić, że uregulowania aktów prawa miejscowego powtarzające bądź modyfikujące obowiązujące już unormowania ustawowe stanowią, w myśl ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa sądowo-administracyjnego, istotne naruszenie prawa (zobacz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 1999 roku w spr. II SA/ Wr 1179/ 98 – z dnia 25 marca 2003 roku w spr. II SA/Wr 2572/02 z dnia 5 stycznia 2005 roku w spr. III RN 40/00, wyroki Wojewódzkich Sądów Administracyjnych: w Olsztynie z dnia 29 stycznia 2009 roku w spr. II SA/Ol 974/08, w Krakowie z dnia 30 stycznia 2009 roku w spr. II SA/Kr 1242/08 – publikowane w bazie orzeczeń). Zasadą prawną jest bowiem, że uchwała rady gminy nie może regulować jeszcze raz tego, co zostało już wcześniej przez ustawodawcę unormowane i co stanowi przepis prawa powszechnie obowiązujący. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 września 2009 roku, II OSK 1077/09, *Legalis* nr 215766, wyrok NSA z 20.08.1996 r., SA/Wr 2761/95).

Należy podkreślić, że Rada Miasta Wisła przekroczyła zakres delegacji ustawowej wynikającej z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy, poprzez ustanowienie szeregu zakazów wynikających z przepisów powszechnie obowiązującego prawa, a w tym zwłaszcza z przepisów, które ustanawiają owe zakazy pod groźbą kary. I tak, za nierespektujące zakresu upoważnienia ustawowego należy uznać postanowienia zawarte w § 2 pkt 1-3, pkt 5-8 Regulaminu wprowadzające zakaz: niszczenia roślinności i rozkopywania gruntu, zaśmiecania terenu, niszczenia budynku, wyposażenia i obiektów małej architektury – w ocenie organu nadzoru wymienione w tym przepisie czyny zabronione powielają zachowania, które są objęte sankcjami na mocy ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 2151); za niezasadne zatem należy uznać wprowadzenie powyższych zakazów, bowiem przepisy art. 124 § 1 Kodeksu wykroczeń (lub art. 288 Kodeksu karnego w przypadku większej wartości mienia) oraz art. 143 § 1 i art. 144 § 1 Kodeksu wykroczeń wyraźnie uznają za wykroczenie zachowanie polegające na niszczeniu, uszkodzaniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy (art. 124 § 1), jak również uszkodzaniu urządzeń przeznaczonych do użytku publicznego (art. 143 § 1) oraz niszczeniu lub uszkodzaniu roślinności na terenach przeznaczonych do użytku publicznego (art. 144 § 1 i 2).

W odniesieniu do zakazu spożywania alkoholu – trzeba wskazać, że z art. 14 ust. 2a ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi wynika, iż: *Zabrania się spożywania napojów alkoholowych w miejscu publicznym, z wyjątkiem miejsc przeznaczonych do ich spożycia na miejscu, w punktach sprzedaży tych napojów.* Niewątpliwie obszar objęty regulaminem, jako miejsce ogólnodostępne, spełnia wymogi dla uznania go za miejsce publiczne, wobec czego dyspozycja art. 14 ust. 2a ww. ustawy

o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi będzie miała bezpośrednie zastosowanie wobec użytkowników tego obszaru, a powielenie tego zakazu w analizowanej uchwale należy uznać za istotne naruszenie prawa. Dodatkowo, przepis art. 14 ust. 6 omawianej ustawy upoważnia radę gminy do ustanowienia czasowego lub stałego zakazu sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych w innych niewymienionych w ustawie miejscach, obiektach lub na określonych obszarach gminy, ze względu na ich charakter. Mając na uwadze powyższe należy podkreślić, że wprowadzenie tego rodzaju zakazu podlega odrębnej delegacji i nie może następować na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Natomiast zakaz używania wulgaryzmów wynika wprost z przepisu art. 141 Kodeksu wykroczeń, w myśl którego „Kto w miejscu publicznym umieszcza nieprzyzwoite ogłoszenie, napis lub rysunek albo używa słów nieprzyzwoitych, podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1500 złotych albo karze nagany”. Zakazy agresji fizycznej i psychicznej również wynikają z uregulowań zawartych w przepisach rangi ustawowej i w zależności, od tego na czym konkretnie polegają niedozwolone zachowania zakazy te są normowane przepisami różnych aktów prawnych (np. przepisy Rozdziału VIII, Rozdziału XVI K.w., art. 24 Kodeksu cywilnego).

Zakaz prowadzenia działalności handlowo-usługowej bez zgody zarządcy, wynika z przepisu art. 60³ K.w. § 1. *Kto prowadzi sprzedaż na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy, podlega karze grzywny.*

§ 2. *W razie popełnienia wykroczenia, określonego w § 1, można orzec przepadek towarów przeznaczonych do sprzedaży, choćby nie stanowiły własności sprawcy.*

Odnosnie do zakazu zachowań zakłócających spokój i bezpieczeństwo innych użytkowników, zdaniem organu nadzoru, zachowanie to jest już penalizowane art. 51 § 1 i § 2 K.w., zgodnie z którym *Kto krzykiem, hałasem, alarmem lub innym wybrykiem zakłóca spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo wywołuje zgorzsenie w miejscu publicznym, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Jeżeli czyn określony w § 1 ma charakter chuligański lub sprawca dopuszcza się go, będąc pod wpływem alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.*

Przepisem § 3 ust. 1 Regulaminu Rada postanowiła, że *Właściciele lub opiekunowie psów korzystających z Obszaru objętego regulaminem zobowiązani są do natychmiastowego usuwania nieczystości po swoich zwierzętach.*

W odniesieniu do powyższego należy zauważyć, że powyższa materia powinna zostać uregulowana w uchwale podejmowanej na podstawie przepisu art. 4 ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach, nie zaś w przepisach regulujących korzystanie z miejsc użyteczności publicznej.

Rada Miasta stanowiąca w oparciu o normę art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy jest nie tylko obowiązana przestrzegać zakresu upoważnienia ustawowego udzielonego jej przez ustawodawcę, jej zadaniem jest również dbałość o prawidłowość i jasność języka prawnego, którym posługuje się przy formułowaniu norm uchwały. Przepisy uchwały o charakterze powszechnie obowiązującym winny być bowiem jednoznaczne, czytelne oraz niebudzące żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Tymczasem przepisy § 2 pkt 4 Regulaminu, w zakresie sformułowania: „lub niezgodnie z zasadami bezpieczeństwa”, nie czynią zadość powyższym wymogom.

Wreszcie wskazać należy, iż postanowienia § 4 ust. 1 i 2 Regulaminu nie zawierają norm prawnych (zasad korzystania z obiektów lub urządzeń gminnych), a jedynie elementy informacyjne, co również nie może być uznane za prawidłowe wypełnienie delegacji art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy.

Przepis art. 2 Konstytucji RP stanowi, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Wśród szczegółowych reguł wyprowadzonych z art. 2 Konstytucji wymienia się m.in. przestrzeganie zasad poprawnego prawotwórstwa oraz jawność i jasność prawa. Dodatkowo należy wskazać, iż Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 maja 2002 roku (sygn. *akt K 6/02, Legalis nr 54131*) podniósł, że przepisy prawne muszą być formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. (...) Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwali mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Naruszeniem Konstytucji RP jest stanowienie przepisów niejasnych, wieloznacznych, które nie pozwalają obywatelowi na przewidzenie konsekwencji prawnych jego zachowań. Tymczasem w kwestionowanej uchwale nie wiadomo, co należy rozumieć przez pojęcia: „niezgodnie z zasadami

bezpieczeństwa”. Należy stwierdzić, że są to pojęcia, ocena znaczenia których jest bardzo subiektywna i może być różna w zależności od osoby, która tej oceny dokonuje. Tym samym egzekwowanie tych przepisów jest niemożliwe, w konsekwencji czego uchwała w tym zakresie jest niewykonalna. Ich znaczenie bowiem nie jest oczywiste i obiektywne dla wszystkich. W konsekwencji należy stwierdzić, że tak sformułowane przepisy prawne naruszają wymóg jasności i określoności prawa, wynikający z art. 2 Konstytucji RP – co stanowi istotne naruszenie prawa.

Powyżej opisane uchybienia w przedmiotowej uchwale należy zaliczyć do kategorii istotnych naruszeń prawa. Za istotne naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być tolerowane w demokratycznym państwie prawnym. Istotne naruszenie prawa w uchwale to takie naruszenie, które powoduje, że akt pozostaje w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawnym, sprzeczność ta jest oczywista i bezpośrednia, i wynika wprost z porównania treści przepisu z ocenianą regulacją. Chodzi tu o wady kwalifikowane, z powodu których cały akt lub jego część nie powinien wejść w ogóle do obrotu prawnego. W takiej sytuacji konieczne jest stwierdzenie nieważności aktu, czyli jego wyeliminowanie z obrotu prawnego z mocą *ex tunc*, co powoduje, że dany akt, czy jego część nie wywołuje skutków prawnych od samego początku (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r., sygn. akt II SA/Wa 2197/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/OI 859/18, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt II SA/Gd 693/18; publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Ponadto wskazać należy, iż Rada Miejska stanowiąc akty prawa miejscowego zobowiązana jest do przestrzegania zasad techniki prawodawczej określonych w załączniku do rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 283) – zwanym dalej Zasadami. Zgodnie z § 124 w związku z § 143 Zasad podstawową jednostką redakcyjną aktu prawa miejscowego jest paragraf (§), a paragrafy można dzielić na ustępy, ustępy na punkty, punkty na litery, litery na tiret, a tiret na podwójne tiret. Natomiast zgodnie z § 124a Zasad w celu systematyzacji przepisów uchwały paragrafy można grupować w jednostki systematyzacyjne, przy czym paragrafy grupuje się w rozdziały, a rozdziały grupuje się w działy. Należy zatem zauważyć, że kwestionowana uchwała nie spełnia powyższych wymagań. Rada sporządziła Regulamin z pominięciem § 1, a zatem nie stosując prawidłowych jednostek redakcyjnych przewidzianych w powołanym rozporządzeniu.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż po wyeliminowaniu postanowień naruszających prawo w sposób istotny z całego Regulaminu ostałyby się tylko przepisy § 1 ust. 1, § 2 pkt 4 tj. informacja iż: Niniejszy Regulamin obowiązuje na terenie przy Willi Beskid w Wiśle, tj. na działkach nr 50/27 oraz nr 50/23, zwanym w dalszej części „Obszarem objętym regulaminem” oraz zakaz „korzystania z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej niezgodnie z przeznaczeniem”. Tym samym nie zawierałby on już zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, co wyklucza pozostawienie tej części uchwały w obrocie prawnym, jako niewyczerpującej delegacji z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy.

Ponieważ przepis § 1 uchwały odnosi się bezpośrednio do zakwestionowanego przez organ nadzoru Regulaminu i nie zawiera przepisów, które mogłyby być stosowane samodzielnie, a pozostałe przepisy uchwały (§ 2 i § 3) to przepisy końcowe – dotyczące jej wykonania oraz wejścia w życie, konieczne jest zakwestionowanie ww. uchwały w całości.

Przepis art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, iż uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. Niewątpliwie postanowienia uchwały wykraczające poza materię wynikającą z delegacji ustawowej do podjęcia uchwały, jak i nie spełniające konstytucyjnego wzorca przyzwoitej legislacji, naruszają prawo w sposób istotny.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzenie nieważności uchwały, w całości jest w pełni uzasadnione i konieczne.

Pouczenie:

Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Nadzoru Prawnego

Iwona Andruszkiewicz